

GRANICZNIK (7) *sb m*

a jasne.

sg N granicznik (3). ◇ L graniczniku (1). ◇ pl G granicznik(o)w (1). ◇ D granicznik(o)m (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

1. *Sąsiad z ościennego państwa; finitor Cn (4) : BielKron 368; ácz drudzy krolowie máią zá to/ iákoby pirwíza/ á głównieyíza ich powinność tá byłá/ ítárác fie o zhołodwanie gránicznikow swoich GórnDworz Hh; BielRozm 4; PRzemysłon, Krol był dobry y cnotliwy, Swym granicznikom frogi y ítráfzliwy. KlonKr D4v.*

2. *Człowiek piastujący urząd przy ustanawianiu granic; decempedator, mensor, metator Cn (1) : O Stároście Graniczniku. UstPraw I2.*

3. *bot. Sticta Ach. (Rost Sł); prawdopodobnie granicznik płucnik, porost nadrzewny; pulmonaria SienLek (2) : Gránicznik/ Pulmonaria, fiue lichen arborens: Lungenkraut von baumen. SienLek 218v, X2.*

Cf **GRANICZEK**

AL